LIBRIS | We know books

Alexandru Petria

Timpuri virale. Gânduri pe contrasens

Alexandria
Publishing House

LIBRIS | We know books

Cuprins

O invitație la rațiune 7

I. Pagini rebele 9

Delegarea gândirii 11
O specie de ticăloși 13
Orbirea sau condamnatul în fața plutonului de execuție 15
Ipocrizia cu termen mare de valabilitate 17
Comuniștii și golanii școlii 19
A cui e Europa noastră? 21
Sunt rău, vreau să fiu al naibii de rău! 24
Imaginați-vă un intelectual în ringul de box și o să-i știți valoarea 26
Gângăveala cu „valorile europene" 28
Cine suntem 30
De ce este România cum este? 32
Ești patriot în străinătate numai în caz de exil forțat 33
Covido-prostia 35
Barbarii digitali 37
Covid-19: Ieșirea din iadul fricii, soluția Alexis Zorba 39
O să dai cu bâta în cap unuia, o să apeși pe trăgaciul unei arme 41
OMS și presa, cele mai eficiente organizații teroriste din istorie 44
Coronavirusul și calea suveranistă 47
Speranța renașterii U.E. este în Est 49

LIBRIS We know books

Covido-prostia și subterfugiul stărilor de excepție 51
Covido-prostia – note despre țeapa majoră a omenirii 54
De cât timp trăim, în realitate, împreună
cu virusul și la ce ne-a folosit că știm de el? 58
Infantilizarea omenirii și covido-prostia 60
Medicina ca supermarket. O replică la Agamben 62
Nevoia de nesupunere civică 65
Sentimentul de utilitate al omului oarecare 68
Imensa păcăleală a purtatului măștii 71
Violența este legitimă pentru americanul de rând 74
Guvernarea prin lagăr 77
Cristi Puiu și exersarea libertății 79
Boala lui Jordan Peterson 82
Hoții de timp, hoții de viață 84
Dreptul de împotrivire la aberațiile guvernului 86

II. Un fel de jurnal prin stări de urgență și alertă 89

Addenda 163

Covido-prostia. Prăbușirea prosperității
pentru 26 de morți la milionul de locuitori –
interviu cu scriitorul Alexandru Petria 163
Apel către cetățenii români 167

LIBRIS | We know books

Delegarea gândirii

Două femei la Lidl. Vor să-și cumpere sfeclă roșie feliată, o marcă pe care o cunosc. Pe rafturile cu murături se aliniază și borcanele cu sfeclă. Numai că e o problemă, borcanele au etichete cu sfeclă roșie răzuită, iar în ele e sfeclă feliată. Nu e diferență de preț, producătorul a pus etichete greșite. Una dintre femei cumpără, cealaltă nu. „Cum să iau, când e altceva pe etichetă?", zice. „Dar tu nu vezi ce e în borcan?", îi răspunde cealaltă.

Întâmplarea e grăitoare pentru ce se petrece în societate. Enorm de mulți au mai multă încredere în etichete decât în propriii ochi.

S-a ajuns ca proiecția realității să fie mai importantă decât realitatea.

Unul ce are mai mulți bani în buzunar decât anii trecuți, care are condiții de viață incomparabile cu ce a avut, a ajuns să spună că o duce mai rău, fiindcă așa i-a turnat constant în cap propaganda. Și să acționeze în consecință, după date aleatorii. Trăiește de spui că nu-și trăiește viața lui, cea reală, ci viața proiectată de păpușari, una falsă.

LIBRIS | We know books

Omul parcă și-a delegat gândirea altuia pe care nici nu-l cunoaște. Așa ceva nu s-a mai întâmplat în istorie. Fenomenul este potențat de lipsa de cultură.

Totdeauna, fiecare a judecat societatea, în principal, după experiența directă, nu după cea livrată, etichetată și valorizată de te miri cine prin intermediul internetului. E o vraiște mentală care nu știu încotro va duce omenirea. Dar nu spre alegeri raționale.

LIBRIS | We know books

O specie de ticăloși

Părinții fondatori ai U.R.S.S.: „Trebuie să atragem nouăzeci de milioane din cele o sută de milioane de locuitori ai Rusiei Sovietice. Cu ceilalți nu trebuie discutat – ei trebuie distruși." (Zinoviev, 1918); „Să fie spânzurați (neapărat spânzurați, ca să vadă poporul) nu mai puțin de 1 000 de culaci inveterați, de bogătani... să le fie rechiziționate toate grânele, să fie luați prizonieri... Să facem în așa fel, încât pe sute de verste de jur împrejur oamenii să vadă și să tremure..." (Lenin, 1918); „Moscova moare literalmente de foame" (profesorul Kuznețov către Troțki). „Asta nu e foame. Când Titus a cucerit Ierusalimul, mamele evreice își mâncau copiii. Când voi pune mamele să-și mănânce copiii, atunci să veniți la mine și să-mi spuneți: «Ne e foame!»" (Troțki, 1919)."

Citatele sunt din volumul *Vremuri second-hand* a Svetlanei Aleksievici, laureată Nobel.

Demență, ce să mai zic. Numai că orice imperiu e o conjugare a demenței, un poligon al asupririi, realitatea pulsează fără excepții, cu constanța unui ceas. Nu contează numele imperiului, esența este perpetuă. Diferă numai cei asupriți și gradul de asuprire în logica descreierării –

LIBRIS | We know books

la comuniști a fost propria populație, la ceilalți, țările pe care le-au putut sau le pot domina. Istoria este venerarea în lanț a criminalilor de stat. N-a fost Cezar criminal? Dar Napoleon, Hitler, Churchill ori Nixon? Actualizarea și completarea listei o las pe seama dumneavoastră. În prezent nu s-a schimbat nimic, doar ambalajul este mai înșelător și sofisticat.

Svetlana Aleksandrovna Aleksievici afirmă, într-o altă carte de-a sa, *Ultimii martori*, amintind o întrebare a lui Dostoievski: „Există oare vreo justificare a păcii, a fericirii noastre și chiar a armoniei eterne, dacă în numele lor, pentru un fundament mai solid, se va vărsa fie și cea mai mică lacrimă a unui copil nevinovat? Și a răspuns tot el: Lacrima aceasta nu justifică nici un progres, nici o revoluție. Nici un război. Ea mereu va cântări mai mult." Nu am o pârghie serioasă să ridic contraargumente. Un copil e o lume agățată de virtualitate, moartea lui, distrugerea unui viitor posibil, seamănă cu otrăvirea unei fântâni. Gândiți-vă la un copil mort ca la Mahatma Gandhi, ucis la 7 ani, și cuvintele devin jupuite de sens. Ce specie de ticăloși, omenirea!

LIBRIS | We know books

Orbirea sau condamnatul în fața plutonului de execuție

Am scris că proiecția realității a ajuns să fie crezută în locul realității, pe filiera manipulărilor din media (aici includ și Facebook, ca să scurtez discuția, deși e o platformă care are caracteristici în plus!).

Simțurile normale s-au înlocuit cu simțurile proiecției realității, injectate în societate din puncte de comandă obscure, pe fondul emotivității. Manipularea intră în creiere odată cu oxigenul din respirație, înlocuiește bătăile inimii cu bătăile inimii impuse de la un punct de comandă.

Omul nu mai trăiește ca el, în orgolioasa sa individualitate, se comportă cum i se spune că trebuie să trăiască, și crede cu combustia nervilor la maximum că falsa realitate e realitatea, că proiecția e ceea ce e adevărat. Este o regresie spre stadiul insectelor, unde toate acționează după dictatul mătcii.

În atare condiții, cred că n-avem cum să mai discutăm despre *homo sapiens*, a cărui evoluție a fost un fir roșu pe ruta gândirii individuale, un excurs al libertății. Cuvintele ar trebui să descrie altceva, un alt tip de om, căruia nu știu cum să-i zic.

LIBRIS | We know books

Realitatea e smulsă din ochii noștri și falsa realitate e ca o pânză pe ochi. Poate să fie o orbire, cum la fel de bine, și poziționarea condamnatului în fața plutonului de execuție.

LIBRIS | We know books

Ipocrizia cu termen mare de valabilitate

Migrația lovește direct în interesele celor mai defavorizați, deoarece aruncă pe piață cetățeni ne-membri U.E. dintre care unii sunt doritori să lucreze pe salarii mai reduse, iar alții, cărora nici nu le pâlpâie prin neuroni dorința de integrare, sunt sugative ale bugetelor de protecție socială. Măcar dacă multinaționalele sau anumite firme mari care îi angajează ar plăti impozite pe teritoriul fiecărei țări unde își desfășoară activitățile, ca să întoarcă o parte din beneficiul lor, ca o contrapondere la disfuncționalitățile sociale create cu împingerea în jos a prețului muncii, dar nu se întâmplă de regulă așa.

Firesc, n-ai cum să nu te întrebi: chiar, de ce să accepți valuri de migrație, nu numai eventuale importuri de specialiști? Pentru profitul multinaționalelor și scăderea nivelului de trai al indigenilor? E corect sau aberant? Este just dacă buna guvernare are ca scop prosperitatea acestor structuri, este injust dacă guvernanții se gândesc la prosperitatea cetățenilor. Întrebările simple ne dau ca *feedback* adevărata realitate, nu cea vândută de propagandă. Nu este nimic complicat, deși situația e prezentată înadins încurcată, ca lumea să nu mai vadă esența de puzderia

LIBRIS | We know books

amănuntelor, să nu aibă șansa să decolmateze adevărul din manipulare. Interesele mastodonților economici și financiari sunt mascate sub un discurs fals umanist. Însă îi animă umanismul cum sunt eu de profund interesat de reproducerea aricilor de mare. Ipocrizie cu termen mare de valabilitate.

Nu vă lăsați fraieriți! Cei ce pledează pro-migrație nu au în agendă interesele cetățenilor U.E.

LIBRIS | We know books

Comuniștii și golanii școlii

M-am întrebat, până la exasperare, de unde vine vitalitatea de invidiat a ideilor comuniste și socialiste. De ce rezistă, ba chiar se înnoiesc constant, deși aplicarea lor a dat rateuri usturătoare? Cărțile citite nu m-au ajutat, dar nu exclud că nu le-am luat în mână pe cele potrivite.

Am găsit, cred, răspunsul adevărat, după o grămadă de timp, în care am judecat tăind firul nu în patru, ci în zeci, și parcă am ieșit din ceață, oamenii speră în continuare la un rezultat favorabil, în cazul aplicării ideilor, deoarece, în situațiile care sunt deja proiecții ale trecutului, regimurile comuniste au avut parte de-o viață în adversitate, nu au avut ocazia să se dezvolte în liniște, fără amenințări din partea altor state mai puternice, în absența blocajelor economice ordonate de inamici. Consider că e pe val raționamentul că, într-un climat de pace, neantagonic, ar da rezultate favorabile, altele decât le știm.

Parcă Marx spunea că ideile sale ar avea șanse de izbândă aplicate în Germania, de exemplu. Și, probabil, n-a călcat aici greșit în judecată, deși el se referea numai la condițiile economice locale propice, la maturitatea industriei, a societății în ansamblu. Dar hai să mergem mai

LIBRIS | We know books

adânc și spun că numai țările bogate ar avea succesul de partea lor și fiindcă nu ar avea cine să le pună bețe în roate din exterior, să le torpileze economic și financiar, să le sărăcească. Venezuela sau Cuba n-are cum să sancționeze economic SUA, să le ruineze, doar inversa e valabilă. Nu prichindeii iau cu forța mâncarea, în pauze, de la golanii școlii. Și, da, politica internațională e o dictatură a golanilor.

LIBRIS | We know books

A cui e Europa noastră?

A noastră, a cetățenilor ei, e primul răspuns la îndemână. Și pe care sunt tentați să-l ofere oamenii obișnuiți, insuficient familiarizați cu evoluția contorsiunilor actualității.

Merg la serviciu, acasă o lălăie pe net sau la televizor, beau o bere sau nu știu câte până vomită, sexul și antidepresivele le mai ușurează alienarea, sunt pe moment fericiți dacă-și cumpără o mașină ori o casă nouă. Nu-și freacă mintea cu problemele globale, au impresia că n-o să-i afecteze, că sunt într-o carapace protectoare, proiectată și susținută de bunăstare. Dar impresia e numai impresie, realitatea e fix invers. Ei au la fel impresia că statul o să-i apere mereu dacă-și plătesc impozitele, dacă sunt cetățeni corecți, cum a făcut-o de zeci de ani. O să fie enorm de dezamăgiți când o să conștientizeze, fapt ce este deja în desfășurare, că contractul social ce a existat între cetățeni și stat este caduc, că statul nu-și mai respectă obligațiile.

Revin la întrebarea din titlu: a cui e Europa noastră? Iar răspunsul meu, fără rezerve, e că Europa nu mai este a noastră, a cetățenilor, așa cum a fost, ci a devenit câmpul de manevre al multinaționalelor. Respectivele structuri economice au reușit în ultimii ani să cumpere politici-